

PĂCATUL NECREDINȚEI

Să rămânem în picioare pentru un moment de rugăciune.

Dumnezeule

iubit, Îți suntem recunoscători pentru privilegiul pe care-l avem de-a fi de partea

veșniciei și de a predica din nou Cuvântul Fiului Tău. Te rugăm ca în seara

aceasta să ne vorbești în mod deosebit prin Cuvântul Tău și să îngădui să avem

părtășie cu Duhul Sfânt astfel ca cei nevoiași să primească ceea ce au nevoie

cu adevărat, iar bolnavii să fie vindecați spre slava TA, pentru că Îți cerem

aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Vă

puteți așeza.

O,

mulțumim Domnului pentru minunatul timp de părtășie petrecut azi dimineață la

dejunul oamenilor de afaceri ai Evangheliei depline. Văd că în seara aceasta au

venit foarte mulți oameni, mulți dintre ei fiind nevoiți să stea în picioare

sau chiar pe stradă, de aceea mă voi grăbi cât pot de mult.

Fiul

meu, care mă așteaptă la ușă, mi-a spus că mâine după-amiază voi vorbi din nou tot în locul acesta, iar subiectul la care m-am gândit este: **„De ce trebuie să fiu născut din nou?”** Va fi un mesaj scurt, care nu va depăși 20-30 de minute, deoarece vreau să termin cam pe la 15.30 ca să puteți merge acasă să vă odihniți pentru serviciul de seară, când vom avea un serviciu de vindecare.

În seara aceasta aș vrea să citesc, ca bază pentru ceea ce vreau să spun, un text scurt din Evanghelia lui Matei 12.42:

„Împărăteasa de la miazăzi se va scula alături de neamul acesta, în ziua judecății și-l va osândi, pentru că ea a venit de la marginile pământului, ca să audă înțelepciunea lui Solomon; și iată că aici stă Unul mai mare decât Solomon.”

Dacă va fi cu voia Domnului, în seara aceasta aș vrea să vorbesc despre subiectul: „Păcatul necredinței”, pentru că există un singur păcat, iar acesta este necredința. De multe ori ne gândim că este păcat să bei, să joci jocuri de noroc, să curvești, etc. dar acestea nu sunt păcatul, ci doar atributele sau consecințele păcatului.

Un bărbat sau o femeie fac lucrurile acestea deoarece nu cred în Domnul Isus, căci dacă ar crede în El nu le-ar face. Deci lucrurile pe care le numim păcat sunt de fapt atributele păcatului.

Conform Bibliei, există doar două duhuri care-l pot controla pe om: Duhul Sfânt (credința) și Satana (necredința). Fiecare dintre voi sunteți stăpâniți se unul din aceste două duhuri.

Necredința este un lucru îngrozitor, iar în textul citit în seara aceasta, Domnul Isus îi mustră pe oameni din pricina necredinței lor. Astfel, în capitolul anterior, El spune:

„Și tu, Capernaume, vei fi înălțat oare până la cer? Vei fi pogorât până în Locuința morților; căci dacă ar fi fost făcute în Sodoma minunile care au fost făcute în tine, ea ar fi rămas în picioare până în ziua de astăzi.” (Matei 11.23).

Vedeți, aici El a spus: „Ar fi rămas în picioare.” Dar de ce nu a rămas în picioare?

Ei au avut un înger, au avut un mesaj de eliberare, au avut un proroc, un avertisment din partea lui Dumnezeu, dar nu le-au primit.

Din pricina aceasta, Sodoma și Gomora zac și astăzi pe fundul Mării Moarte;

n-au mai rămas nici măcar ruinele din ele. Acesta este rezultatul necredinței.

Isus a mai spus: „...aici stă Unul mai mare decât mesajul acesta!”, și ei totuși nu cred. Mai mult, pentru că a spus aceasta, ei L-au numit Beelzebul, adică „domnul dracilor”. Pentru că putea spune gândurile oamenilor, cine erau sau ce au făcut, ei au zis că face acele lucruri cu ajutorul unui duh rău.

Vă puteți imagina aceasta? Bărbați și femei care au stăruit ani de-a rândul în citirea Scripturilor, au ajuns să spună că acelea sunt lucrarea diavolului, când Biblia spune cât se poate de clar că așa trebuie să fie. Ei erau atât de înfășurați în dogmele și teologia lor, încât nu L-au putut recunoaște.

Dumnezeu a lucrat în toate epocile prin oameni, iar motivul pentru care nu L-au crezut, a fost că El a făcut toate aceste lucrări mărețe ale lui Dumnezeu deși la înfățișare era doar un Om. Dar lui Dumnezeu Îi place să lucreze prin slujitorii Săi, pentru că El este Duh. Dumnezeu S-a arătat în Fiul Său, Domnul Isus, iar ei spuneau că un astfel de OM ar trebui ucis cu pietre pentru că Se face pe Sine Dumnezeu.

Prieteni, Cuvântul este încă Același; nu S-a schimbat, dar oamenilor le este foarte greu să înțeleagă că Dumnezeu, care este Duh, lucrează prin oameni. El a lucrat în toate epocile prin oameni. Astfel, S-a

manifestat prin Moise, prin Ilie, prin Noe, prin Enoh, etc., și a făgăduit că în timpul neamurilor Se va manifesta prin Biserica Sa. Necazul este că astăzi toți vin și spun: „Acea Biserică este denomi-națiunea mea!”, punându-i la o parte pe toți ceilalți, dar Dumnezeu nu lucrează prin denomi-națiuni, ci o face prin indivizi.

Noi am văzut că în versetul anterior El i-a mustrat pe cei din timpul Lui și le-a vorbit despre păcatul lor: despre necredință. Apoi le-a vorbit despre Iona, care s-a dus într-o cetate care avea 180.000 de locuitori, deoarece Dumnezeu l-a trimis acolo cu un mesaj de pocăință. Cred că mulți dintre voi cunoașteți povestea, cum a luat o corabie spre Tars, iar pe drum a început acea furtună puternică. Nouă ne place mult să spunem că Ioan nu era în voia lui Dumnezeu, și este adevărat, căci nu s-a supus însărcinării primite, dar Dumnezeu face ca toate lucrurile să lucreze împreună pentru binele celor care Îl iubesc pe El. Astfel, Dumnezeu a transformat călătoria prorocului neascultător în una din cele mai mari binecuvântări despre care putem citi. Când corabia era pe punctul să se scufunde, corăbierii i-au legat mâinile și picioarele și l-au aruncat în apă, iar un pește mare a venit și l-a înghițit. Noi știm cu toții că după ce mănâncă, peștele se lasă pe fundul apei ca să se odihnească. Ia dați de mâncare

peștișorilor voștri din acvariu și veți vedea că după ce mănâncă se lasă la fund. Toți peștii fac aceasta.

Tot așa a făcut și peștele mare despre care se crede că a fost o balenă: când s-a văzut cu burta plină s-a gândit să meargă la fund să se odihnească.

De multe ori când îi aud pe unii oameni spunând: „Eu Îl accept pe Hristos ca Mântuitor personal, dar știu... nu pot să trăiesc așa!” sau:

„Eu L-am acceptat pe Hristos ca Vindecătorul meu, dar nu știu... parcă mă tot

doare mâna... Ulcerul din stomac nu mă lasă să mă simt bine... Capul mă doare la

fel de tare.” mă gândesc: „Aceasta este dovada că tu L-ai acceptat pe Hristos

doar printr-o concepție intelectuală, deoarece atunci când Îl accepți din

inimă, nu te mai descurajează nici un simptom, și indiferent ce se întâmplă,

numești Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind Adevărul.”

O, locul acela micuț și sfânt unde omul se poate întâlni cu Dumnezeu! Locul de întâlnire al lui Moise cu Dumnezeu a fost în

spatele deșertului. El primise o educație aleasă timp de patruzeci de ani,

având cele mai bune diplome. Mai mult, știa că este evreu și că e chemat să fie

un eliberator. Da, el știa că Dumnezeu l-a chemat pentru această însărcinare,

iar în cinci minute petrecute în prezența aceluia rug aprins, a

învățat mai mult
despre Dumnezeu decât a învățat în toți cei patruzeci de ani
de teologie.

Astfel, orice om care merge să predice Evanghelia, n-ar
trebui să se pornească până nu are acea
experiență din „spatele deșertului”. Atunci nimeni n-ar mai
putea scoate lucrul
acesta din inima voastră. Oricât ar încerca să sucească
Scriptura, să zică asta
sau cealaltă, dacă v-ați întâlnit față în față cu Dumnezeu, în
adevăratul botez
al Duhului Sfânt, atunci nu vor exista destui teologi în lume
care să vă
șteargă lucrul acela din inimă. De ce? Cu voi s-a întâmplat
ceva: ați fost
Acolo, iar când un om ajunge în locul Acela, nimeni nu i-l mai
poate scoate din
inimă.

Când un om își găsește locul în Hristos, credința îi
spune: „prin rănile Lui am fost vindecat!” iar atunci nu vor
fi destui doctori în lume care
să-i spună că este pe moarte. Indiferent care ar fi
simptomele, el crede
oricum!

Ca Avraam care a chemat
acele lucruri ca și cum ar fi fost. El l-a crezut pe Dumnezeu
pe Cuvânt; a
crezut că Dumnezeu este în stare să facă ceea ce a făgăduit.

Problema bisericii de astăzi

este că ea vine aici cu speranță în loc de credință. Credința este pozitivă; ea nu se laudă, iar atunci când vorbește știe ce spune. Credința este puternică; ea are „păr pe piept”, iar când vorbește, totul tace. Atunci când vorbește credința dumnezeiască, simptomele rămân fără grai. Ea știe unde se află; este pe terenul bun pentru că a avut o experiență.

Când îi aud pe oameni vorbind despre simptome, mă gândesc la Iona. Dacă este vreun om care are dreptul să vorbească despre simptome, acela este Iona. Noi ne gândim la el și spunem că a alunecat de pe cale deoarece nu era în voia lui Dumnezeu, pentru că a refuzat să îndeplinească ceea ce i se poruncise să facă.

Și iată-l acum cu mâinile legate la spate, în burta unui pește, undeva în adâncul oceanului frământat de un uragan puternic. Oriunde privea vedea numai stomacul balenei. Voi vorbiți de simptome, dar el le avea și cred că nici unul din cei prezenți aici nu este într-o situație ca a lui.

Dar uitați-vă ce a făcut bărbatul acesta. Noi ne gândim că el a alunecat și ca urmare a ajuns în afara voii Domnului, în timp ce noi suntem în voia Lui. Dar în situația în care se afla, Ioan a spus: „Știu că dacă voi privi spre Templul Tău

cel sfânt...” pentru
că știa bine că atunci când Solomon a închinat Templul, s-a
rugat și a spus: „Dacă vreunul din fiii
poporului Tău va fi în strâmtorare undeva și va privi spre
Templul acesta
sfânt, ascultă-i rugăciunea, Doamne, și izbăvește-l...”

El a crezut că rugăciunea lui Solomon a fost primită și
că dacă va privi spre acel Templu zidit de mâna omenească, va
fi ascultat. Și
dacă în acele circumstanțe și sub impresia acelor simptome,
Iona s-a încrezut în
rugăciunea lui Solomon și într-un Templu zidit de mâini
omenești, cum ar trebui
să fim noi astăzi, în aceste circumstanțe, când nu mai trebuie
să privim spre
un Templu făcut de om, nici spre un om care s-a rugat, ci
privim spre Tronul
lui Dumnezeu însuși, unde Isus stă la dreapta Sa, cu propriul
Său sânge, făcând
mijlocire pentru păcatele noastre, după ce a murit pentru noi?

Ar trebui să ne întoarcem de la simptomele noastre și
să privim acele lucruri ca și când nici n-ar fi, deoarece
Dumnezeu ne-a făcut o
promisiune.

Priviți ce a făcut Dumnezeu cu prorocul Său în acele
circumstanțe: l-a ținut în viață timp de trei zile.

Noi știm că poporul din Ninive se închina la idoli, iar
zeul lor principal era balena. Și iată că pescarii de pe
coastă au văzut cum o

balenă a venit până aproape de țărm și a scuipat afară un om – un zeu a adus un proroc. Păi, cu siguranță aveau să-l asculte! El a mers prin cetate predicând unor oameni care nu știau deosebi nici stânga de dreapta, dar toți s-au pocăit în sac și cenușă, punând saci chiar și pe animale.

Astfel, referindu-se la lucrul acesta, Isus a spus: „Aici este Unul mai mare decât Iona.” Dar ei L-au numit Beelzebul. Apoi, El s-a referit la împărăteasa Sudului, pe care noi o cunoaștem ca „împărăteasa din Seba”. Poate că într-o zi vă veți uita pe hartă să vedeți la ce depărtare era Seba de Palestina.

Dumnezeu a lucrat minunat în zilele lui Solomon, dar El nu și-a lăsat niciodată poporul fără un martor, ci întotdeauna, în toate epocile, a avut Darul Său în slujitorii Lui. Da, Dumnezeu a avut în toate epocile reprezentantul Său aici pe pământ și nu a rămas niciodată fără martor.

Astfel, în zilele lui Solomon, Dumnezeu a pus Darul Său în acest bărbat. Și când Dumnezeu trimite un asemenea Dar, iar oamenii Îl resping, ei intră într-un mare haos. Dacă însă primesc Darul Său, pentru oamenii aceia va fi o epocă de aur.

Isus a încercat să-i facă să

vadă că aceea era epoca lor de aur, însă ei nu L-au primit, de aceea le-a spus:

„Eu am venit să fac lucrările lui Dumnezeu înaintea voastră, dar voi nu Mă credeți...” apoi a adăugat: „Cum a fost în zilele lui Iona și în timpul lui Solomon.”

Haideți să privim puțin la timpul lui Solomon.

Când Dumnezeu i-a dat împăratului Solomon un mare dar al deosebirii, tot Israelul i s-a alăturat.

O, n-ar fi minunat dacă și biserica de astăzi s-ar alătura marelui Dar al lui Dumnezeu – Duhului Sfânt? N-ar fi minunat dacă am pune deoparte toate deosebirile dintre noi și denomi-națiunile noastre și ne-am alătura celui mai mare DAR pe care L-a trimis Dumnezeu pe pământ – Duhului Sfânt? Fiul Său a murit pentru ca El să poată veni.

Poate ziceți: „Duhul Sfânt este un DAR mai mare decât Hristos?”

Păi, El a venit prin Hristos!

Când ei L-au numit Beelzebul, El le-a zis: „Dacă vorbiți așa împotriva Fiului omului, sunteți iertați, dar când va veni Duhul Sfânt și veți vorbi la fel și despre El (va fi destul să

spuneți un singur
cuvânt împotriva Lui), nu veți fi iertați nici în veacul
acesta, nici în veacul
viitor.”

Aceasta este o zi mai mare
ca aceea, pentru că Duhul Sfânt lucrează universal în Biserica
Sa.

Nu ar fi minunat? Ar fi ca
în zilele lui Solomon, iar noi știm cu toții că epoca de aur a
Israelului a
fost tocmai timpul în care a domnit Solomon. Atunci a fost
zidit Templul și
toate popoarele s-au temut de ei.

Astăzi, când vedem tot felul
de rachete pe cer, teama ne cuprinde tot mai mult. De curând
am văzut lansrea
cu succes a unei rachete rusești, iar într-o zi se vor trezi.
În ce ne
privește, noi ne săpăm peste tot o mulțime de adăposturi, dar
chiar credeți că
acolo veți fi în siguranță atunci când va cădea bomba cu
hidrogen?

Cu câțva timp în urmă am
stat de vorbă cu un om de știință care mi-a spus: „Frate
Branham, acea bombă va
face în pământ un crater de 175 de picioare și va avea o
întindere de 100 de
mile pătrate.”

Unde vă veți adăposti
atunci? Există însă un adăpost, dar acela nu este din oțel și
nici nu e săpat
în pământ, ci e făcut din pene. Da, înainte ca lucrul acesta
să se întâmple,
noi vom locui și vom fi răpiți sub penele Lui.

Noi am văzut că Israelul a fost
în siguranță câtă vreme au stat lângă Dumnezeu lor. Lucrul
acesta a stârnit o
mare curiozitate, căci vestea despre ei s-a dus de la un popor
la altul, de
aceia oamenii veneau de pretutindeni să vadă unitatea și
propășirea lor.

Și în frumoasa noastră țară
ar putea fi la fel dacă toate bisericile de astăzi și
creștinii și-ar uni
inimile, căci este scris: „Când poporul se va aduna și va
chama Numele Meu, îl voi asculta din
ceruri.”

Ne-am mai teme de Rusia dacă toată creștinătatea din
America s-ar uni și toți ar fi ca unul? Cu siguranță că nu,
deoarece nimeni nu
poate lupta împotriva lui Dumnezeu.

Și Israelul era unit în zilele acelea. Ei nu aveau
războaie din cauză că toți se temeau de ei; și nu de ei, ci de
Dumnezeul lor.

Și fiindcă trecătorii răspândiseră vestea aceasta,

știrile au ajuns până în Seba. Toți cei ce vorbeau cu micuța regină de acolo, ziceau: „Ar trebui să mergi în Israel și să vezi minunea din mijlocul lor, căci Dumnezeu le-a trimis un DAR care lucrează în mod deosebit. Noi am fost acolo și l-am văzut manifestat.”

Ce fior trebuie să fi simțit ea, căci după cum știți, credința vine în urma auzirii Cuvântului lui Dumnezeu.

Când această regină a auzit din mai multe părți ce Dumnezeu avea acel popor și cum a uns El un bărbat cu un mare dar, inima ei a început să bată cu putere.

Scriptura spune că voi sunteți sarea pământului, iar dacă vreți ca oamenii să înseteze după Hristos, trebuie să fiți sărați. Asta-i tot ce trebuie să facă biserica, pentru că sarea provoacă sete. Dar dacă sarea își pierde puterea de a săra; dacă biserica își pierde puterea și devine o denominațiune, nu-i mai rămâne nimic altceva decât să vorbească.

În ce zi trăim! Ce mustrare pentru oameni! Duhul lui Dumnezeu este Cel ce face aceasta.

Acum fiți atenți! Lucrul acesta a făcut-o pe împărăteasă să-și dorească să vadă personal despre ce este vorba. Să nu uitați

că ea era o păgână dintre neamuri. Totuși, voia să vadă despre ce este vorba,
deoarece ceva din inima ei îi spunea că lucrul acela era adevărat. Desigur,
împărăteasa aparținea unei biserici și avea preoți, episcopi și așa mai departe, dar era o biserică intelectuală, o adunătură de teologi.

Și iată că acum a auzit că acolo, în Israel, era un Dumnezeu viu care se manifesta în mijlocul poporului.

O, Dumnezeule, ai milă!

La ce v-ar folosi un Dumnezeu istoric dacă n-ar fi și astăzi Același? Dacă „focul cincizecimii” nu este și astăzi la fel de bun ca atunci, ce rost mai are să vorbim despre el? La ce i-ar folosi unui om înghețat de frig dacă ia-ți desena un foc și i-ați spune că într-o zi a existat un foc real? Asta nu i-ar ține de cald. El nu are nevoie de un foc istoric desenat, ci de unul arzând, pentru că îi este frig.

Oamenii care citesc Biblia se mulțumesc cu un Dumnezeu care a trăit într-un timp trecut, dar haideți să avem un Dumnezeu al timpului prezent; un Dumnezeu care este și astăzi la fel ca atunci! Ce rost are să predicăm Biblia dacă Dumnezeu este Unul mut, care nu răspunde și nu este credincios făgăduințelor Lui? Ce rost are să-i dați canarului

vostru vitaminele

A și B pentru întărirea aripilor, dacă îl țineți tot timpul în colivie? La ce-i

folosesc vitaminele dacă nu-l lăsați afară?

Ce rost au toate seminarele și școlile teologice, diplomele de predicatori și doctoratele în divinitate? La ce folosesc toate acestea

dacă se învață despre un Dumnezeu istoric, deși Biblia spune clar că El este

Același ieri, azi și în veci? El nu este mort, ci a înviat și este viu în vecii

vecilor. Acesta-i Dumnezeu despre care vreau să mi se vorbească. Acesta este

Dumnezeul despre care vrea să audă orice fiu al lui Avraam atunci când este în

nevoie.

Când am fost în India, am fost întâmpinat de episcopul Bisericii Metodiste, care mi-a spus:

„Frate Branham, cred că n-ai venit aici ca misionar, deoarece noi știm mai mult despre Biblie decât veți ști vreodată voi, yankeii.”

Acesta este adevărul. Biblia este o carte răsăriteană pe care noi încercăm s-o înțelegem cu educația noastră apuseană. Bărbatul acela mi-a mai spus:

„Ceea ce vrem noi să auzim este că Dumnezeu v-a vizitat pe voi, yankeii, printr-un dar care-L face viu și care va face

și Biblia vie
din nou. Asta vrem să vedem.”

Asta este când de zeci de mii de ori, mii de oameni au venit la Hristos. Ei vor să vadă realitatea vie.

Dacă Dumnezeu a fost atât de măreț într-o altă epocă, de ce n-ar fi Același și în seara aceasta? Ce rost ar avea să credem în El dacă ar fi doar istoric și nu și prezent?

Și această micuță regină își puna aceleași întrebări:
„Noi avem zeci de temple; avem cei mai bine educați preoți, însă ei vorbesc dar zeii nu le răspund. Am auzit însă că există un Dumnezeu...”

Vedeți? Credința vine în urma auzirii: „Am auzit că este un Dumnezeu care își iubește poporul și se descoperă printre ei. Aș vrea să merg să-L văd...”

O, acea sete binecuvântată din inima unui bărbat sau a unei femei care însetează după neprihănire! Biblia spune că vor fi umpluți.

Acum priviți ce avea ea de făcut. Dacă ar fi mers la preotul ei și i-ar fi spus:

„Puteți să-mi permiteți să lipsesc câteva luni, căci aș vrea să merg în Israel să văd dacă Dumnezeul lor este viu,

după cum se
vorbește, și dacă le-a fost trimis într-adevăr un dar în
slujitorul Său,
Solomon? Aș vrea să merg să văd cum se manifestă.”

Cu siguranță preoții nu i-ar fi dat voie să facă
aceasta, ci i-ar fi răspuns:

„Tu știi că biserica noastră nu colaborează cu treziri
de felul acesta!”

Dacă însă în inima unei femei se află adevărata sete,
ea va merge oricum. Așa este. Nimic nu-i poate sta în drum.

Deci Dumnezeu a vorbit inimii acelei doamne și ea a
știut că va fi excomunicată. Dar din ce urma să fie
excomunicată? Ce avea de
pierdut când tot ce poseda erau doar o grămadă de crezuri? Ea
voia să plece
pentru că a auzit că există un Dumnezeu care trăiește și Se
descoperă în
poporul Său.

Curând a început să se pregătească de plecare, dar avea
o mulțime de lucruri de înfruntat. Prima problemă o constituia
faptul că era
femeie. Călătoria era lungă – se estimează că Ierusalimul era
la o distanță de
trei luni de mers, dar nu cu un Cadillac cu aer condiționat,
ci călare pe o
cămilă. Nu-i de mirare că Isus a spus: „În ziua judecății, ea
se va scula alături de

generația aceasta, și o va osândi.” (Matei 12.42).

Nouă, cu toate Cadillac-urile și mașinile noastre moderne, ne este greu să venim până peste stradă. Nu-i de mirare că fiecare dintre noi va trebui să stăm alături de această femeie în ziua judecății. Ea a călătorit timp de trei luni pe spatele unei cămile, pentru că era hotărâtă să meargă să vadă dacă era adevărat sau nu ceea ce auzise. Când preotul i-a spus că ei nu colaborează cu acea mișcare, ar fi trebuit să-i fie de-ajuns, însă ea a vrut să meargă să vadă cu ochii ei. Această femeie urma să facă așa cum am spus în mesajul din seara trecută, când Filip i-a spus lui Natanael: „Vino să vezi dacă poate ieși ceva bun din Nazaret.”

Nu vă mulțumiți să stați acasă și să criticați, ci veniți și vedeți. Nu fiți critici; stați jos, luați Scriptura și vedeți dacă este adevărat sau nu, deoarece există o singură cale de a afla adevărul: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.” (Ioan 5.39). Asta a spus Isus.

Deci micuța femeie și-a zis în inima ei: „Mă voi sui acolo și mă voi convinge singură chiar dacă va trebui să suport consecințele.” Astfel, și-a încărcat cămilele cu aur, pietre scumpe, mir, tămâie și tot felul de daruri scumpe, și și-a pregătit slujitorii pentru plecare

căci, dacă

Dumnezeul cel adevărat era într-adevăr acolo, merita să înfrunte orice greutate.

„În inima mea este Ceva care mă împinge să merg să mă conving.”

Acum urma să se confrunte cu o altă problemă: cu atâta aur pe cămile și cu toate acele daruri scumpe, ea trebuia să străbată deșertul timp de 90 de zile, iar fiii lui Ismael erau tâlharii deșertului. Ce pradă ușoară ar fi fost pentru ei acea femeie micuță însoțită doar de câțiva soldați eunuci, pe care i-ar fi putut înjunghia cu ușurință.

Dar să știți că este ceva cu credința, deoarece ea nu cunoaște frica. Dacă ești cuprins de credință, nu vei avea niciodată teamă sau îndoială și vei merge înainte. Tu ești chemat de Dumnezeu și nimic nu te poate opri. Ea nu s-a gândit deloc la teamă, pentru că urma să-L vadă pe Dumnezeul cel viu care se manifesta în poporul Său.

Și iată-o străbătând deșertul pe cămilă, iar într-o zi a ajuns la porțile cetății... Ea și-a întins cortul și în dimineața următoare s-a pregătit și a luat poziția corectă în care putea să vadă darul lui Dumnezeu în lucrare, zicându-și: „A sosit timpul. Am străbătut o cale lungă, dar acum voi vedea cum lucrează acest dar.”

Ea n-a venit să stea doar câteva ore; n-a venit numai pentru o adunare și nici n-a spus: „Voi lua loc, dar la primul lucru pe care-l va spune predicatorul și nu este după învățătura bisericii mele, mă voi ridica și voi pleca.”

O asemenea atitudine arată că omul acela este fie needucat, fie necrescut, fie că mintea lui este controlată de Diavolul. Așa este.

Dar ea a venit și indiferent cât de diferit părea totul, dorea să vadă cum lucra acel dar. Am putea discuta despre multe lucruri, dar ce rost ar avea? Asta-i problema.

Deci ea și-a așezat cortul afară, la poartă. Îmi place aceasta. Să stai până la gata. Să cauți până găsești. Pot s-o văd cum stă și citește manuscrisele, cercetând făgăduințele pe care le făcuse Dumnezeu, ca să poată compara lucrurile pe care avea să le vadă.

Și ce credeți că s-a întâmplat în dimineața când această femeie a luat parte pentru prima dată la adunarea în care a văzut bărbați și femei care veneau înaintea lui Solomon, a unui om prin care lucra darul deosebirii?

Ea a spus: „Este întocmai cum am auzit.”

Astfel, a rămas acolo și a participat zi de zi la acele adunări, până a venit și rândul ei. Și când a stat înaintea lui Solomon, darul lui Dumnezeu a lucrat asupra ei în mod miraculos, iar Biblia spune că ea a mărturisit că Solomon i-a făcut cunoscute toate întrebările din inima ei. Urmarea? Femeia a crezut și a spus: „Tot ce am auzit este adevărat; ba mai mult, acesta este Adevărul.”

Isus a spus că împărăteasa din Seba se va ridica în ziua judecății împreună cu această generație și o va osândi pentru că ea a venit din părțile cele mai îndepărtate ale lumii să vadă un astfel de dar. Cum rămâne însă cu noi când avem experiența ei? Câteva mii de ani mai târziu, noi trăim tot felul de experiențe care dovedesc că Dumnezeuul cel viu trăiește. Da, El este și astăzi la fel de real ca și atunci.

Când Petru a venit în adunare, El i-a spus: „Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei chema Chifa...” (Ioan 1.42). Apoi, Filip l-a adus pe prietenul său Natanael, iar Isus i-a zis: „Iată cu adevărat un israelit în care nu este nici un vicleșug.” (Ioan 1.47).

Mirat, Natanael l-a întrebat: „Rabi, de unde mă cunoști?”

„Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip,

când erai sub smochin.”

„Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel.” (v. 48-49).

Dar ce au spus acei evrei care stăteau și se uitau? „O, El este un Beelzebul; este un ghicitor!”

Când S-a dus în Samaria și femeia aceea a venit să își ia apă de la fântână, Isus i-a zis:

„Dă-Mi să beau!”

„Nu se cade ca un evreu să stea de vorbă cu o femeie samariteană”, a răspuns ea, dar El i-a replicat:

„Dacă ai fi cunoscut Darul lui Dumnezeu și cu cine vorbești, Mi-ai fi cerut tu apă.” Apoi a continuat să vorbească cu ea până când a aflat ce probleme avea, iar atunci i-a zis:

„Du-te și adu-l pe bărbatul tău.”

„N-am bărbat”, a răspuns ea.

„Aici ai spus adevărul, pentru că ai avut cinci bărbați, iar cel cu care ești acum nu e bărbatul tău.”

Când a auzit aceste cuvinte, ea nu a spus că El era diavolul sau Beelzebul, și repet încă o dată ceea ce am mai spus: femeia aceasta știa mai multe despre Dumnezeu decât știu 90% din predicatorii americani! Astfel, ea I-a zis:

„Doamne, văd că ești proroc.” Ea știa lucrul acesta pentru că așa fusese învățată. Spiritual, ea era obișnuită cu lucrul acesta, căci fusese învățată.

„Noi (samaritenii), știm că atunci când va veni Mesia, El ne va spune toate lucrurile, dar Tu cine ești?”

Și El i-a răspuns: „Eu, Cel ce vorbesc cu tine, sunt Acela.” (Ioan 4.25-26).

Atunci ea a alergat în cetate și a spus: „Veniți să vedeți un om care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva acesta este Hristosul?” (v. 29).

Aceasta nu era pentru neamurile din timpul acela, ci este pentru acum; este felul în care S-a descoperit El însuși atunci.

Acum, dacă împărăteasa din Seba se va ridica și va osândi acea generație... Oh, ascultați-mă, oameni buni! Dacă împărăteasa din Seba se va ridica și va osândi acea generație, cum spune Isus, ce se va întâmpla cu noi care de două mii de ani primim aceeași învățătură și în seara aceasta Îl vedem făcând încă aceleași lucruri? Ce se va întâmpla cu generația aceasta când ea va depune mărturie? Gândiți-vă! Ce vom face noi care zicem că suntem buni și mergem la biserică? Ce este păcatul? Necredința. Nu are importanță cât de religios ești, pentru că și mahomedanii și budiștii sunt la fel.

Religia este una, iar mântuirea este alta. Religia este o acoperire; mântuirea este un dar de la Dumnezeu.

Împărăteasa din Seba se va ridica și va condamna generația aceasta. De ce? Pentru că ea a văzut darul lui Dumnezeu lucrând printr-un bărbat și a spus: „Acesta este adevărul”, acceptându-L pe Iahveh ca Dumnezeul ei. Oh, ce vă veți face atunci?

Cu câțva timp în urmă în America centrală era un predicator renumit care se numea Daniel Greenfield. Cred că mulți din voi i-ați citit cartea. Într-o noapte, bărbatul acesta a avut un vis în care se făcea că a murit și s-a dus în ceruri. Când a ajuns la poartă, paznicul a venit și a întrebat:

„Cine se apropie de locul acesta?”

„Mă numesc Daniel Greenfield și sunt un evanghelist din America” a răspuns el.

Portarul i-a spus: „Un moment, domnule Greenfield, să văd dacă te pot lăsa înăuntru căci, dacă numele tău este în cartea mea, totul este în ordine.” După ce s-a uitat în carte, paznicul s-a întors și i-a spus:
„Îmi pare rău, domnule, dar numele tău nu este trecut în cartea mea.”

„O”, a spus Daniel, „cu siguranță este o greșeală! Eu am predicat Evanghelia și am trăit cum se cade. Sunt sigur că numele meu este în carte.”

„Îmi pare rău, dar nu este.”

„Atunci ce trebuie să fac?”

„Ai putea face recurs la marele Tron de judecată”, i-a răspuns paznicul.

„Păi, dacă nu este altă șansă, o voi face.”

Și spunea că deodată a început să meargă prin spațiu cu o viteză teribilă, până a ajuns în prezența unei Lumini. În

timp ce Lumina
devenea mai strălucitoare, el înainta tot mai încet, tot mai
încet, iar după un
timp s-a oprit. Lumina aceea nu venea dintr-un loc anume, ci
era peste tot în
jurul lui.

„O, ce simțământ!” s-a gândit el. „Să stai în această
Prezență...” Și din acea Lumină s-a auzit un Glas ca un tunet
grozav, care a
întrebat:

„Cine se apropie de tronul Meu?”

„O, Dumnezeule Iehovah, sunt evanghelistul Daniel
Greenfield. Am fost respins de la porțile cerului și mi s-a
spus să fac recurs,
la cazul meu, în fața Justiției Tale.”

„Prea bine” a spus El. „Te voi încerca cu Legea Mea.”
Apoi a continuat: „Daniel Greenfield, ai mințit vreodată?”

Și Daniel spunea: „Până atunci am crezut că sunt un om
cinstit și sincer, o, dar în acea Prezență am văzut că am spus
o mulțime de
lucruri mărunte care erau zise pe ocolite sau aveau dublu
înțeles,” așa că I-am
răspuns:

„Da, Doamne, am mințit.”

El a continuat: „Daniel Greenfield, ai furat vreodată?”

Până atunci am crezut că sunt un om cinstit, dar în prezența acelei Lumini mi-am adus aminte de multe lucruri mărunte pe care le-am făcut deși erau dubioase.”

Frate și soră, în biserica ta, printre vecini, în fața păstorului, etc., tu poți părea un om bun, dar stai numai să ajungi în prezența acelei Lumini desăvârșite.

A spus că după aceea Glasul acela a spus: „Daniel Greenfield, dreptatea Mea cere desăvârșire. Ai fost desăvârșit în viața ta?”

„Nu, Doamne, nu am fost!” a răspuns el.

Și el povestea că în clipa aceea i s-a părut că aude o explozie puternică: „Mi se părea că toate oasele mi s-au dislocat și am fost cuprins de un tremur puternic”. Apoi am auzit un Glas care părea a fi cel mai dulce glas pe care l-am auzit vreodată. Cred că nici o mamă n-ar fi putut vorbi atât de duios. M-am întors să văd cine vorbește și atunci am văzut cel mai plăcut chip pe care l-am întâlnit vreodată. El a venit spre mine, m-a cuprins cu brațele și a spus:

„Tată, acesta este adevărul. Daniel Greenfield n-a fost desăvârșit în viața lui, dar a făcut un lucru bun: Jos, pe pământ, el a stat de parte Mea, de aceea aici, în ceruri, și Eu voi sta de partea lui.”

Prieteni, în seara aceasta vă întreb: „Cine va sta de partea voastră dacă veți muri la noapte? Biserica voastră, păstorul, tatăl sau mama voastră? Dați-mi voie să vă prezint pe Cineva care o poate face. Dacă veți sta de partea Lui aici, El va sta de partea voastră acolo.

Gândiți-vă la aceasta în timp ce ne vom pleca pentru un moment de rugăciune. Dar înainte de a ne ruga, vreau să fiți cinstiți față de voi înșivă, fie că sunteți tineri sau bătrâni, căci vă întreb: L-ați întâlnit vreodată față în față, i-ați vorbit despre păcatele voastre și știți că ați primit iertarea pentru ele?

Poate ați mers la biserică, ceea ce este bine; poate v-ați botezat conform crezului vostru. Poate cunoașteți tot catehismul și sunteți un bun student în Scriptură, dar pe El Îl cunoașteți? Dacă nu, vreți să fiți sinceri cu Dumnezeu? Dacă El, care este Duhul Sfânt, vă vorbește acum și vă zice: „Copile, tu știi că ești greșit. Știi că dacă vei muri la noapte nu vei putea sta în prezența Mea, de aceea: acceptă-L chiar acum pe Fiul Meu!” ridicați mâna, căci prin aceasta

spuneți: „Dumnezeule, adu-Ți aminte de mine, căci am nevoie de mila Ta. Prin faptul că mi-am ridicat mâna, vreau să-Ți spun că dacă mă vei ajuta acum voi sta de partea Ta.”

Vreți să ridicați mâinile? Dumnezeu să vă binecuvânteze. Ridicați mâna și voi, cei de la balconul din stânga, și spuneți: „Dumnezeule, ai milă!” Balconul din dreapta... Să nu vă fie rușine.

Dumnezeu să te binecuvânteze, soră.

„Căci de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, se va rușina și Fiul omului de el, când va veni în slava Sa și a Tatălui și a sfinților îngeri!” (Luca 9.26).

Gândiți-vă la aceasta! Nu contează cât de bun ești, nici câte ai făcut, căci toate acestea nu valorează nimic în prezența lui Dumnezeu. Problema este că, ori sunteți de partea lui Hristos, ori nu sunteți de partea Lui.

S-au ridicat cam 20-30 de mâini. Să mai așteptăm puțin, poate mai este cineva... Îl rog pe pianist ca în timp ce stăm cu capetele plecate să ne dea tonul la o cântare.

Dumnezeu să te binecuvânteze, soră. Nu priviți în jur, ci stați cu capetele plecate.

Și acum, prieteni, în timp ce stăm în prezența lui Dumnezeu, fiind conștient că într-o zi va trebui să dau socoteală pentru mesajul din seara aceasta (și la fel voi), prin harul lui Dumnezeu vi-l ofer pe Isus Hristos care șterge toate păcatele. Vreți să vă puneți de partea Lui, astfel încât în ziua aceea să stea și El de partea voastră?

Dumnezeu să te binecuvânteze domnule. Asta-i bine. Mai este cineva care vrea să ridice mâna și să spună: „Dumnezeule, ai milă și de mine!”? Acum depinde de voi.

Dumnezeu să te binecuvânteze, domnule. Să știți că Dumnezeu vă vede mâinile ridicate. „Ai milă de mine, Dumnezeule, căci am nevoie de Tine cu adevărat.”

În timp ce toată adunarea se roagă cu capetele plecate, am să vă spun ceva: Nici unul dintre voi, fie că este tânăr sau bătrân, nu știe când va pleca.

Căci „...oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata.” (Evrei 9.27).

Nu ar fi trist să ajungeți sus și acolo să constatați

că ați fost greșiți?

Dumnezeu să te binecuvânteze, doamnă. El vede mâinile voastre ridicate.

Voi mai aștepta puțin. Nu vă împietriți, ci fiți cu inima smerită.

Așa zisa biserică și-a trecut inima prin toate programele necenzurate de radio și televiziune; oamenii citesc „Povești adevărate” iar inima li s-a împietrit atât de tare încât nu mai au nici sensibilitate, nici lacrimi. Femeile nu mai roșesc, nu mai au nici un pic de rușine în fața bărbaților. Spuneți voi, nu este un timp groaznic? Dar așa trebuie să fie înainte ca o rachetă anume să-și facă lucrarea. Dumnezeu a spus că o va face și așa va fi. O, prieteni, dacă sunteți în starea aceasta rea, în seara aceasta lăsați totul în urma voastră și acceptați-L pe Isus Hristos!

Cu câțva timp în urmă am stat de vorbă cu o fată. M-am simțit călăuzit să vorbesc cu ea așa că după încheierea serviciului din ziua aceea, i-am zis: „Soră, n-ai vrea să vii la Hristos?” dar ea mi-a răspuns:

„Eu aparțin de biserică, iar dacă aș fi vrut să vorbească cineva cu mine, l-aș fi chemat pe păstorul meu, care

vorbește pe
înțeleș. Să nu încerci cumva să mă îmbrățișezi!”

„Îmi pare rău, dar n-am vrut să te îmbrățișez. Am intrat
în vorbă cu tine doar pentru că m-am simțit călăuzit s-o
fac.”

Eram în fața Bisericii Baptiste din Nashville,
Tennessee, iar ea stătea lângă o tufă de trandafiri roșii. Nu
voi uita
niciodată seara aceea! Vântul adia, iar luna strălucea. Fata
și-a întors buzele
vopsite, și-a ridicat nasul în vânt și mi-a întors spatele
îndreptându-se spre
un grup de băieți.

Cam după un an am trecut din nou prin oraș căci aveam o
campanie de evanghelizare. Și în timp ce mergeam pe stradă, am
văzut o tânără
care era îmbrăcată cu o rochie groaznică. Când am văzut-o, mi-
am zis: „Nu poate
fi ea!” M-am întors și am privit-o mai
atent, iar ea a spus:

„Salut, predicatorule!”

„Bună ziua. Nu cumva ești...”

„Da, eu sunt.” a răspuns ea. Apoi s-a oprit, și-a băgat
mâna în buzunar, a scos o țigară și a întins pachetul spre
mine zicând:

„Ia și tu una.”

„Să-ți fie rușine!”

„Sau poate vrei o înghițitură din sticluța mea?” a continuat ea.

„Tatăl tău știe?” (el era diacon în biserică).

Atunci fata a spus: „Vreau să-ți spun ceva, predicatorule. Îți amintești de seara aceea când mi-ai vorbit lângă tufa de trandafiri?”

„Nu o voi uita niciodată”, am răspuns eu.

„Ei bine, aceea a fost ultima mea chemare!”

(După seara aceea, ea a intrat în lucrurile adolescenților moderni cu acel rock și cu celelalte lucruri murdare).

Și fata a continuat: „Predicatorule, inima mea este atât de împietrită încât dacă aș vedea sufletul mamei mele prăjindu-se ca o chiftea, în iad, aș râde.”

Vedeți, ea trecuse linia dintre har și judecată.

O, prieteni, să nu faceți aceasta!

Tinerilor, nu vreți să-L acceptați pe Hristos, în seara aceasta, în timp ce voi mai aștepta puțin? Ridicați mâinile și spuneți: „Te rog fii milostiv...”

Dumnezeu să vă binecuvânteze. Asta-i bine; este frumos. S-au ridicat mai multe mâini, ceea ce este foarte bine.

Haideți să ne rugăm.

Dumnezeule veșnic și binecuvântat, în seara aceasta eu am propovăduit aici Cuvântul Tău, iar Duhul Sfânt este prezent în adunare. Este scris că „Nimeni nu poate veni la Mine dacă nu este atras de Tatăl care M-a trimis...” (Ioan 6.44), iar în seara aceasta s-au ridicat o mulțime de mâini, ceea ce înseamnă că ei au luat o decizie. Știința spune că mâinile lor trebuie să stea în jos, dar Duhul din ei a sfidat orice lege științifică și i-a făcut să le ridice ca dovadă că s-au hotărât pentru Făcătorul lor. Ei sunt darurile de dragoste ale lui Dumnezeu pentru Hristos, de aceea nu-i poate smulge nimeni din mâna Ta. Tu le dai Viața veșnică și îi vei învia în ziua de apoi.

Fie ca sufletele lor să fie scumpe înaintea Ta și să-I călăuzești prin Duhul Sfânt până când moartea îi va elibera și

vor ajunge în
prezența lui Dumnezeu, acoperiți de Sângele Lui, spălați și
înnoiți.

Doamne Dumnezeule, lasă ca Duhul Sfânt să facă aceasta
acum, ca să fie prezentați înaintea Domnului Isus ca oameni
sfinți; botezați în
Trupul lui Hristos, căci Îți cerem aceasta în Numele și spre
slava Lui. Amin.

Haideți să cântăm o strofă din cântarea: „Mântuitorule,
Mântuitorule, ascultă strigătul meu umil.”

Câți din voi vă simțiți cu adevărat bine și știți că
Dumnezeu este aici? Ridicați mâinile. Nu-i așa că iubiți
prezența Duhului
Sfânt? Aș vrea, ca plini de sfințenie și de respect, să ne
ridicăm mâinile și
să cântăm această veche cântare a lui Fanny Crosby:

„Mântuitorule, Mântuitorule,

Ascultă umilul meu strigăt!

În timp ce alții Te cheamă,

Să nu treci pe lângă mine.

Tu însemni putere și neprihănire,

Însemni mai mult ca viața pentru mine.

Pe cine am eu pe pământ afară de Tine?

Sau pe cine am eu în ceruri decât pe Tine?"

Oh, nu-L iubiți? Mesajul este gata și a sosit timpul
închinării. Haideți să cântăm vechiul imn al bisericii:

„Credința-mi privește spre Tine,

O, Miel al Calvarului, Salvator divin!

Ascultă-mă când Te chem,

Vino să-mi iei povara,

Ca de astăzi să pot să fiu întreg al Tău.”

Câți din voi cunoașteți cântecul acesta? Haideți să-l
cântăm în duhul, în timp ce vă închinați Domnului. În ordine.

„Mântuitorule, Mântuitorule,

ascultă umilul meu strigăt

În timp ce alții Te cheamă,

Să nu treci pe lângă mine.”

Aș vrea să știu dacă mai este cineva în clădire care a vrut să ridice mâna mai devreme, iar acum dorește cu adevărat ca Dumnezeu să facă ceva pentru el? Ridicați mâna. Vreți? Dumnezeu să vă binecuvânteze.
Dumnezeu nu greșește; El este desăvârșit în tot ceea ce face, de aceea trebuie să ne lăsăm călăuziți pur și simplu de Duhul.

Să cântăm și cântarea „Credința mea privește spre Tine”. În ordine, frate. Să cântăm cu toții:

„Credința mea privește spre Tine

Miel al Calvarului, o, salvare divină!

(Haideți să ridicăm mâinile acum)

Ascultă-mă când Te strig,

Vino să-mi iei povara

Ca de astăzi să pot să fiu pe deplin al Tău.

O, este ceva în închinarea în Duhul!

Bunătatea și blândețea unui porumbel.

Duhul Sfânt aducător de pace...”

O, cât îmi place... Haideți să mai cântăm.

(Fratele Branham continuă să fredoneze...).

Doamne Dumnezeule, în timp ce se cântă dulce și oamenii fredonează acest frumos cântec vechi, pe care părinții noștri îl cântau cu mulți ani în urmă și care a fost scris spre slava și în prezența Ta, fă ca îngerii să-și ocupe locurile pe lângă rândurile acestea de oameni, iar pe noi ajută-ne să recunoaștem omniprezența Ta, prezența Duhului Sfânt, și împlinește dorințele inimilor noastre, astfel ca atunci când vom pleca din locul acesta să spunem la fel ca cei doi ucenici care mergeau pe drumul spre Emaus.

Voi știți că imediat după învierea Sa, Isus li s-a arătat în timp ce ei mergeau pe drum vorbind despre cele petrecute. Ei nu L-au cunoscut, dar El i-a însoțit o bucată de drum și i-a mângâiat din Scripturi. Când a venit seara, cei doi L-au rugat să rămână la ei

(asta am făcut și noi, Doamne), iar după ce au închis ușa și Te-ai așezat la masă împreună cu ei, ai făcut ceva ce ai făcut și înainte de răstignire. O, și când ai făcut minunea aceea, ei au știut că ești Tu, dar Te-ai făcut nevăzut dinaintea lor. Când au văzut aceasta, și-au zis: „O, nu ardeau inimile în noi când ne vorbea pe drum?...” și chiar în ceasul acela s-au întors la tovarășii lor și le-au spus că L-au văzut pe Isus înviat și că El a făcut și acum același lucru pe care l-a făcut înainte de răstignire.

Doamne, fă și pentru noi lucrul acesta, în seara asta. Dă-ne un text din Scripturi și lucrează în mijlocul nostru prin Duhul Sfânt, căci Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Acum am să vă rog să stați liniștiți câteva minute. Câți de aici nu au fost încă în nici una din adunările mele? Să vă văd mâinile. O, 90%!

Voi știți că eu nu sunt predicator, dar Dumnezeu mi-a dat o altă modalitate prin care să lucrez cu biserica Sa și anume, un dar de la Duhul Sfânt. Vă voi da și un text, pentru aceasta, ca să vedeți că totul este biblic.

Câți din voi știu că Isus a spus că El nu poate face

nimic de la Sine, ci face doar ceea ce-L vede pe Tatăl făcând?
Ioan 5.19 ne
spune că El nu a făcut nici o minune până nu
L-a văzut pe Tatăl făcând-o, printr-o vedenie. Așa este.

Biblia spune că după ce a crezut, Filip l-a adus și pe
Natanael cu el ca să-i arate pe cine a găsit, căci prietenul
lui nu credea. Dar
când a ajuns în prezența lui Mesia, El i-a zis: „Iată cu
adevărat un izraelit în care nu este
vicleșug.” (Ioan 1.47).
Natanael putea fi arab sau grec; putea fi orice altceva pentru
că toți
erau îmbrăcați la fel, dar Isus a știut că era evreu și încă
unul sincer și
drept. Aceasta l-a făcut să-L întrebe: „De unde mă cunoști?”
Și Isus i-a răspuns: „Te-am văzut mai înainte ca
să te cheme Filip, când erai sub smochin.” Acel lucru se
petrecuse cu
o zi înainte și la 15 mile de locul unde se aflau acum, de
aceea Natanael l-a
zis: „Rabi,
Tu ești Fiul lui Dumnezeu; Tu ești Împăratul lui Israel.”
(v.47-49).

Câți din voi știu că Isus a făgăduit că lucrările pe
care le-a făcut El le va face și Biserica Sa?

„Peste puțină vreme lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți
vedea,
pentru că Eu (pronume personal) voi fi cu voi și în voi până
la sfârșitul lumii. Și: „Cum M-a trimis pe Mine
Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.” (Ioan
14.19; Matei 28.20; Ioan 20.21).

Tatăl L-a trimis pe El; S-a dus cu El și a fost în El.

Hristos își trimite Biserica, merge cu ea și este în ea.

Câți din voi știu că Cel ce a fost aici, pe pământ, era Îngerul Domnului care a fost în Stâlpul de Foc ce i-a călăuzit pe copiii lui Israel prin pustie? Toți cei ce studiază Biblia știu lucrul acesta.

Ei spuneau: „Nu ai nici cincizeci de ani și spui că l-ai văzut pe Avraam. Acum știm că ai drac,” dar El le-a răspuns: „Înainte ca să fie Avraam, sunt Eu.” (Ioan 8.57-58). Acesta era Stâlpul de Foc care a fost în rugul care i-a vorbit lui Moise. Când El a fost aici, Dumnezeu și Hristos au fost una într-un trup numit ISUS. Și când a fost pe pământ și a făcut acele lucruri, El a spus: „Eu am venit de la Dumnezeu și Mă duc la Dumnezeu.” (Ioan 13.3). Este adevărat? Înseamnă că El S-a întors înapoi, orice a fost înainte de a fi trup. Asta este conform Cuvântului Său.

După moartea, îngroparea și învierea Sa, Pavel (adică Saul), L-a întâlnit în timp ce mergea spre Damasc ca să aresteze niște oameni care făceau prea multă gălăgie. Deci, chiar înainte de-a ajunge în Damasc, i-a apărut în față o Lumină care l-a orbit, iar un Glas

i-a vorbit zicând: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?” (Fapte 9.4-5).

Speriat, Pavel a întrebat: „Cine ești Tu, Doamne?” Și Domnul i-a răspuns: „Eu sunt Isus pe care-L prigonești.” Este adevărat? El S-a întors înapoi în Stâlpul de Foc, este adevărat? A venit de la Dumnezeu și S-a dus înapoi la Dumnezeu. Acum, dacă ne uităm în fotografia de care v-am spus, putem vedea singura Ființă supranaturală care a fost fotografiată vreodată. Originalul se află la Washington D.C.

Isus a spus: „Eu sunt vița; voi sunteți mlădițele.” (Ioan 15.5). Deci nu vița poartă roade, ci mlădițele. Dar mlădițele vor produce cu siguranță roadele viței, nu-i așa? De ce? Pentru că se hrănesc cu viața viței. Astfel, Isus a spus: „Lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi...” (Ioan 14.12), pentru că „dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele. Cereți orice veți vrea, și vi se va da.” (Ioan 15.7).

Un piersic ar putea rodi altceva decât piersici? Vița de vie poate rodi altceva decât struguri? Deci, Duhul lui Hristos va rodi Viața lui Hristos. Spune Scriptura că El este Același ieri, azi și în veci? Și dacă El S-a descoperit așa în fața

evreilor și a samaritenilor... Ați văzut unde au dus biserica dintre neamuri două mii de ani de teologie? Nu era El obligat să Se descopere la fel ca lor și neamurilor? Dar după cum am spus și aseară, Dumnezeu nu devine mai înțelept cu fiecare zi care trece, ci prima Lui hotărâre este desăvârșită și rămâne aceeași pentru totdeauna. Dacă atunci când se ivește o situație Dumnezeu acționează într-un fel, înseamnă că atunci când se va ridica o altă situație ca aceea, El va trebui să acționeze la fel; în aceeași manieră ca prima dată, pentru că altfel, a acționat greșit la început. Vedeți, El nu Se poate schimba, ci trebuie să rămână Același.

Dați-mi voie să vă mai dau un text și să vă spun ceva ce am pe inimă. Aseară i-am chemat pe platformă pe cei care aveau numere de rugăciune, iar Domnul Dumnezeu a fost aici ca să Se facă cunoscut și să-I vindece pe oameni așa cum a făcut-o la început. Să ridice mâinile toți cei care au fost aseară aici și au văzut lucrul acesta. În seara aceasta am să vă dau un alt text și, dacă va fi cu voia Domnului, vom proceda diferit. Aici, în Biblie, avem o femeie bolnavă care, fără să-L vadă, a crezut că El era Fiul lui Dumnezeu. Vedeți voi, contează foarte mult felul în care vă apropiați de Dumnezeu, căci aceasta aduce rezultate. Ați văzut că soldatul

roman i-a pus o cârpă la ochi și l-a lovit peste față cu un băț spunând: „Prorocește, cine Te-a lovit și Te vom crede.” Atunci n-a ieșit nici o putere din El, dar într-o altă împrejurare a fost o femeie care și-a făcut loc prin mulțime și I-a atins haina, iar El a spus: „Cine s-a atins de Mine?” Câți din voi cunosc textul acesta? Bine. Și Petru L-a certat: „Învățătorule, noroadele Te împresoară și Te îmbulzesc, și mai întreb: „Cine s-a atins de Mine?” (Luca 8.45).

Cu alte cuvinte, toată lumea îl bătea pe umăr, spunând: „Ce mai faci, Rabi? Ne bucurăm să Te vedem. Ai venit pentru trezire?” Însă Isus a spus: „Din Mine a ieșit o putere,” după care a privit în jur până a dat de acea femeie sărmană, căreia i-a spus care era problema ei și că a fost vindecată datorită credinței ei. Este adevărat?

Câți știu că, conform Epistolei către Evrei, în Noul Testament El este Marele Preot care poate fi atins prin simțirea neputințelor noastre?

Ei bine, dacă El este Același ieri, azi și în veci și dacă este Marele Preot ce poate fi atins, nu-i așa că astăzi ar trebui să acționeze la fel ca și ieri? Câți cred aceasta? „Același ieri, azi...”

Ceea ce trebuie să faceți voi este să-L atingeți, dar nu cu mâinile ci, prin credință, ca femeia aceea, căci ea nu L-a simțit cu

măinile ci cu credința. Și dacă în seara
aceasta El este Același Stâlp de Foc; dacă El este cu adevărat
în acea
fotografie, atunci va dovedi aceasta, pentru că Dumnezeu pune
mărturie despre
darurile Lui.

El este Marele Preot. Aceasta înseamnă că
oriunde v-ați afla în sală, dacă veți
crede din toată inima și Îl veți atinge fără nici o umbră de
îndoială, El va
proceda și în seara aceasta la fel cum a făcut în trecut,
pentru că altfel n-ar
fi Același ieri, azi și în veci.

Vedeți prieteni, teologia
și construirea de biserici, botezarea oamenilor pe spate, în
fața, de trei ori
sau mai știu eu cum, nu înseamnă nimic. La ce ne folosește
teologia omenească
dacă nu-L produce pe Hristos? El este viu. Și dacă El va face
lucrul acesta în
seara aceasta, câți din voi Îl veți iubi și Îl veți primi?
Ridicați mâinile. El
vă cunoaște pe fiecare. Domnul să vă binecuvânteze, căci eu nu
pot vedea toate
măinile care s-au ridicat.

Cred că toți cei prezenți
îmi sunteți străini. Să ridice mâinile
toți aceia care știu că nu ne cunoaștem. Singurul pe care-l
cunosc este fratele
Whitecloud sau McCloud. Și noi am avut un Whitecloud (n.t.
„nor alb”) în

Jeffersonville. Domnul vă cunoaște pe toți.

În seara aceasta v-am vorbit despre o femeie care a venit să vadă darul pe care Dumnezeu l-a pus într-un om – Solomon -, și care va judeca generația aceea. Și dacă Isus declară în Scriptură că El este Același ieri, azi și în veci dar nu face aceleași lucrări ca atunci, cum va fi judecată generația aceasta? Dar dacă le va face și voi nu veți crede, veți fi osândiți pentru că din același motiv a fost osândită și generația aceea.

Acum aș vrea să vă rugați cu toții și să credeți din toată inima, cu tot sufletul și cu toată puterea, că Dumnezeu este prezent.

Vă rog să nu vă mai plimbați. Stați într-un loc și fiți respectuoși.

Câți din cei prezenți nu aveți numere de rugăciune și sunteți bolnavi? Să credeți din toată inima și Dumnezeu vă va răspunde la rugăciune, pentru că Isus a spus: „Dacă credeți...” Fiți respectuoși cu toții și atingeți-vă de El spunând: „Doamne Dumnezeule, eu sunt în nevoie, dar Te iubesc și cred că ce spune acest bărbat este adevărul, deoarece tot ce spune este

biblic.”

În

Vechiul Testament, când lumina venea peste Urim și Tumim, aceea era dovada că este spus Adevărul. Urim și Tumim din timpul acela s-a dus, dar Dumnezeu are altul acum: Cuvântul Său. Și dacă Lumina din Cuvântul Său strălucește peste voi, atunci este Adevărul.

Fiți

respectuoși și atingeți-L prin credință zicând: „Doamne Dumnezeule, Mare Preot, sunt bolnav și în nevoi. Ajută-mă, Doamne, și nu mă voi mai îndoii niciodată, iar teama mă va părăsi.”

Vedeți,

este ungera, iar eu și voi suntem în așteptare. Trebuie să se întâmple ceva pentru că altfel, Cuvântul este greșit sau eu sunt greșit.

Privirea

mea este după Îngerul Domnului, după acea Lumină, pentru că Dumnezeul care a trăit în vremurile acelea este Același și astăzi.

Haideți

să stăm în închinare. Fiți respectuoși și stați liniștiți. Nu vă mai plimbați pentru că deranjați.

Doamne,
eu am vorbit doar Cuvântul Tău. Eu nu sunt răspunzător pentru
Cuvânt, ci pentru
ceea ce spun că ai zis Tu. Te rog să faci ceea ce ai făcut și
când erai pe
pământ, pentru că dacă o vei face din nou, oamenii aceștia Te
vor crede. Fă un semn adevărat căci ești viu. Vorbește
inimilor și caută credința.

Iată-L,
este aici! Îngerul Domnului stă deasupra unei doamne, acolo,
în partea stângă.
Ea are o boală la picioare.

Te
cheamă doamna Tillon, nu-i așa? Ridică-te în picioare. Noi nu
ne cunoaștem,
este adevărat? Ei bine, ești vindecată. Tu te-ai atins de
Marele Preot care
poate simți neputințele noastre. Oh, cât Îi mulțumim Domnului
nostru!

Acum
vă rog să fiți plini de respect. Văd că Lumina zăbovește
deasupra femeii. Ea se
ruga: „Doamne, vreau să fiu eu...” Dacă este adevărat, mișcă
mâna să te poată
vedea cu toții. Iată. Dumnezeuul cerului știe că n-am văzut-o
în viața mea pe
femeia aceasta. Dacă acesta nu este același lucru care s-a
întâmplat și în
Biblie, nu știu ce altceva este.

Cei

care credeți, spuneți „Amin!” Bine. Fiți respectuoși, căci dacă va fi cu voia Domnului, veți vedea mai mult. Acum continuați să vă rugați, indiferent în ce parte a sălii vă aflați.

Lumina

stă tot acolo, ceea ce înseamnă că mai este ceva. Nu, nu cu doamna ci cu femeia de lângă ea. Doamna aceea are o umflătură pe un sân. („Așa este”). Ridică-te în picioare ca să pot prinde duhul tău. Umflătura este pe sânul stâng. („Așa este”). Te numești Woodward.

Doamnă

Woodward, întoarce-te acasă și fii bine! Nu te îngrijora de acel cancer pentru că Isus Hristos vindecă toate bolile și neputințele. Cum? Prin credință.

Iată-L

mergând acum la o doamnă mai în vârstă, care stă la două rânduri depărtare și are o bentiță la pălărie. Ea suferă cu vezica biliară. Doamnă, crezi că Domnul te va vindeca?

Doamna

de la capătul rândului... Tu ai o boală la inimă. Da, tu, doamnă. Crezi că El te face bine? Te rugai, de aceea nu m-ai înțeles, dar suferi cu vezica biliară și

cu inima. Aşa este. Ridică mâna dacă este adevărat. Tu stăteau în rugăciune, dar este ceva dublu... căci și doamna care stă lângă tine are probleme cu vezica biliară. Aşa este. Ridică-te în picioare, doamnă, deoarece amândouă ați fost eliberate. Amin.

Ce au atins ele? S-au atins de Marele Preot, nu de mine, pentru că eu mă aflu la 20 yarzi de ele. Nu eu fac aceste lucruri, ci Hristos. El mărturisește despre Sine însuși, căci în seara aceasta este încă viu.

Domnul care stă acolo Îl slăvește pe Domnul. Tu ai diabet. Noi nu ne cunoaștem, este adevărat? Ridică-te o clipă în picioare și rămâi așa. Cu tine este ceva... Da, ai ceva în sânge... Este diabet. Crezi că sunt prorocul lui Dumnezeu? Crezi din toată inima că sunt slujitorul Lui? Eu nu te pot vindeca, domnule, nu am cum, dar tu te-ai atins de Ceva... Da, simți că se întâmplă ceva. Exact. Tu nu ești din orașul acesta ci vii dintr-un loc numit Pittsfield, Maine. (Aşa este), și te numești domnul Silas Perkins. Aceasta este „Aşa vorbește Domnul!”, crezi? Acceptă vindecarea, du-te acasă și fii bine.

0
doamnă care are ceva negru pe rochie... Ea suferă de ulcer.

Crezi că sunt
slujitorul lui Dumnezeu, prorocul Lui? Tu ai vene varicoase.
Dacă este
adevărat, ridică mâna. Acum crezi? Fii bine. Dacă eu am
suficientă credință ca
să-L ating, sunt sigur că și tu ai destulă credință ca să-L
accepti. Dacă crezi...

Dar
tu, crezi? Domnul care are probleme cu spatele... Domnule, crezi
că Dumnezeu te
va vindeca de aceasta? Da? Ridică-te și primește vindecarea.
Crezi?

Chiar
în fața ta este o doamnă care stă cu mâna ridicată și are ceva
în piept. Așa
este. Tu te rogi și pentru soțul tău,
care stă lângă tine. El bea și ai vrea... Așa este. Aceasta
este „Așa vorbește
Domnul!” Bine. Domnule, acceptă-L chiar acum și lucrul acela
rău te va părăsi. Tu nu vrei să faci lucrul acela. Crede în
El.

Câți
din voi cred din toată inima? Credeți că El este prezent aici?
Deci Hristos,
care a spus că împărăteasa din Seba se va ridica și va
condamna generația care
L-a văzut făcând lucrurile acelea, la sfârșitul epocii
neamurilor este aici și
face aceleași lucruri.

Nici

un om nu poate vindeca, pentru că vindecarea a fost făcută deja de Dumnezeu. El

a fost zdrobit pentru fărădelegile noastre și în rănilor Lui suntem vindecați.

Singurul lucru pe care-l poate face cineva este să vă ajute să credeți ceea ce

El a făcut deja. Credeți aceasta?

Biblia

spune: „Aceste

semne îi vor însoți pe cei ce vor crede: ...dacă își vor pune mâinile peste

bolnavi, bolnavii și vor însănătoși.” Este adevărat?

Ei bine, câți din voi cred

că au primit deja aceasta? Ridicați mâna. Acum puneți-vă mâinile unul peste

celălalt. Dacă sunteți credincioși,

Dumnezeu va dovedi aceasta.

O, Dumnezeule, Tu le-ai văzut mâinile ridicate, de

aceea Te rog să le dai credință. Ce aș putea face mai mult? Tu ai spus că ești

aici, de aceea Te rog să îngădui ca puterea Duhului Sfânt să strălucească peste

oamenii aceștia, chiar acum, și să vindece orice persoană care stă în prezența

Ta divină.

Satană, tu i-ai ținut prizonieri multă vreme, dar în

seara aceasta ai fost dat pe față. Isus va veni în curând pentru Biserica Sa și

îi va da credința de răpire. Duhule rău care i-ai ținut
legați, ieși afară din
această audiență! Prin Dumnezeuul cel viu, Te provoc să ieși
afară în Numele lui
Isus Hristos!

Fiecare persoană de aici,
indiferent cât este de neputincioasă, să se ridice în picioare
dacă crede că
Isus Hristos este aici. Totul s-a sfârșit! Sunteți vindecați
în Numele lui Isus
Hristos. Amin.

– Amin –